

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956", i Brorson, Hans Adolph: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956*, 1951-56, s. 69. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson03grval-shoot-idm140139965479072/facsimile.pdf> (tilgået 31. juli 2024)

Anvendt udgave: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Og ham kun har.
Timeligt er kun et Laan eller Leje,
Og slippes maae;
Til og fra, gaaer det utallige Veje.
Ej! lad det gaae!
JEsus mig &c. &c.

2.
Tiden er kun et Gran, halve Minuter,
Ja neppe dem.
Al vor Elendighed Døden beslutter.
Og dermed hiem.
Op da mit Hierte! lad intet dig trykke
Af Verdens Trang!
Bedre i Steden at prøve sin Lykke
Med Fryde-Sang.
Tiden er kun &c. &c.

1.
Hvad est du dog skjøn, ja skjøn,
Ja skjøn, du allerhelligste Guds Søn!
Du min Sulamith, Sulamith. Ja mit,
Ja mit, alt, hvad jeg har, er ogsaa dit.

2.
Min Ven, du est min, ja min,
Ja min; saa lad mig altid være din!
Ja vist, ævig vist, ævig vist, ja vist!
Ja vist! du min skal blive her og hist.

1, 5: *timeligt*] det *timelige*. — 1, 7: *Timelig* ejendom går fra hånd til hånd (*til den ene og fra den anden*) og kommer på den måde rundt omkring (*utallige Veje*). — 2, 1: *Tiden*] modsat *evigheden*; *Gran*] *støvgran*. — 2, 3: *beslutter*] *slutter*, gør ende på. — 2, 4: *hiem*] *hjem* til *himen*. — 2, 5: *Trang*] *trængsel*.
Nr. 314. - XXXI. Original. Højsangsdigt. Dialog uden replikangivelse. I de 2 første linier af hvert vers er Sulamith (sjelen) den talende, i de 2 sidste brudgommen (Jesus). — 1, 1-2: Vel gentagelse af Hejs. 5, 10, jfr. Sl. 45, 3 (Sl. 45 fortolkedes allegorisk på lignende måde som Hejsangen, jfr. noten til Nr. 245, 1, 1-2). — 2, 1-2: Hejs. 2, 16; 6, 3. — 2, 4: *blive*] *vedblive* at være.

3.

Men tænk, jeg er her, ja her,
Ja her iblant saa mange dragne Sverd!
Saa kom Due! kom Due! kom, ja kom!
Ja kom! i Klippens Rif er Roe og Rum.

Nr. 315. - XXXII.

1.

O du min Immanuel,
Hvilken Himmel-Glæde
Har du gjort min arme Siæl,
Ved din Purpur-Væde!
Fienden tænkte: den var fast.
Men hans trædske Snare brast.

2.

41

Jeg er i min Faders Skjød,
Har i Himlen hiemme;
Der er ingen Synd og Død
Meere at fornemme.
Arven faaer jeg vist og sandt,
Har den Hellig Aand til Pant.

3,1-2: Angstråb fra Salomth; *iblant saa mange dragne Sverd!* blandt farlige fjender. — 3,2: *Sverd!* den gamle færtalsform er Sverde. — 3,3-4: Højs. 2,14, hvor bruden kaldes »min due i klippens rif (= kløft)»; her i digtet betyder dette beskyttelse hos Jesus; om den nærmere forståelse se under nr. 316, 2, 6.
Nr. 315. - XXXII. Original. - 1, 1: *Immanuel!* Gud med os, benævnelse for Jesus, Es. 7,14; Mt. 1,23. — 1,5: *den* sjælen; *fienden* tænkte, at sjælen sad fast i snaren. — 1,6: *trædske* lumske. — 2,3-4: Hvis man kryttrer *der* alene til *Himlen* i 1,2, får man den tanke, som synes alt for selvfølgelig: at i himlen forbræmes synden og døden ikke mere — for digteren noget fremtidigt. Man bør snarere se hen til 1,1: *Jeg er i min Faders Skjød* som den beherskende grundtanke, hvortil 1,2 danner en parallel: *Jeg har — i nutidig betydning — mit hjem i himlens*. Man kunne sige, at 1,2 så bliver at forstå, ikke ud fra Fil. 3,20: »Vort borgerskab er i himlene», men ud fra Ef. 2,6: »Gud ... satte os ... i himlen i Kristus Jesus». Meningen i 1,3-4 bliver da: at Faderens skød, hvor jeg er, i himlen, hvor jeg allerede lever, der fornemmes synd og død ikke mere. — unægtelig et højt-spændt udtryk for kristenlivets heilighed, men godt nok svarende til salmens karakter. Først derefter kommer det fremtidige på tale i 1,5-6. — 2,5: *Arven* om saligheden. Ap. G. 20,32; Ef. 1,14,18; Hebr. 9,15; 1. Pet. 1,4. — 2,6: 2. Kor. 1,22; 5,5; Ef. 1,13-14; *til Pant!* som sikkerhed for, at jeg skal nå saligheden.